

Latife Tekin Sürüklenme





LATİFE TEKİN
SÜRÜKLENME

Can Çağdaş

Sürüklenme, Latife Tekin

© 2018, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2018

4. basım: Ekim 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Ünver Alibey

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar, Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.
Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelahavuzlar Sk. No:16 Acar San. Sit.
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-3881-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750738814

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

LATİFE TEKİN
SÜRÜKLENME

ROMAN

♥can

Latife Tekin'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sevgili Arsız Ölüm, 2018

Berci Kristin Çöp Masalları, 2018

Gece Dersleri, 2018

Buzdan Kılıçlar, 2018

Manves City, 2018

Aşk İşaretleri, 2019

Muinar, 2019

Ormanda Ölüm Yokmuş, 2019

Rüyalar ve Uyanışlar Defteri, 2019

Unutma Bahçesi, 2019

Zamansız, 2022

LATİFE TEKİN, 1957'de Kayseri'de doğdu. Dokuz yaşında ailesiyle İstanbul'a geldi. İlk kitabı *Sevgili Arsız Ölüm* 1983'te çıktı. Ardından *Berci Kristin Çöp Masalları* (1984), *Gece Dersleri* (1986), *Buzdan Kılıçlar* (1989), *Aşk İşaretleri* (1995), *Ormanda Ölüm Yokmuş* (2001), Sedat Simavi Ödülü'nü kazandığı *Unutma Bahçesi* (2004), *Muinar* (2006) adlı romanları ve 2009'da *Rüyalar ve Uyanışlar Defteri* yayımlandı. Türkçenin yarına kalacak büyümlü mirası olarak nitelenen romanları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Felemenkçe ve Farsça başta olmak üzere pek çok dile çevrildi.

Saliha Parker'e

Düşünmedim değil aslında, hayat bize her türlü ölümcül karşılaşmadan sıyrılma şansı tanıyor, otoban kıyısında arabadan indiğimizde bir an aklımdan geçti bu, sapa yer, uygunsuz vakit, tuhaf biçimde uzuyordu hikâyeye.

Gelecekte bir gün başımıza dert açacak insanlarla her şeyin öncesinde yolumuz bir defa kesişir.

Tehlikeyi sezip durumu kavrayabilseydim sonsuza dek kurtulacaktım ondan işte, hayalet karşılaşmaydı bu.

1. Bölüm

Yağmurdan Yüksekte

Havalimanı

Hayatın bizi hiçe sayacağından emin bir havayla, “Uçağa binen ömrüne yazık ediyor, taş yerinde ağır,” dedi adam, serbest taksici. “Ölümü göze alan ardını düşünür mü? Giden yolcu öfke saçıyor, gelen ağlamaklı mahzun, çaresiz hallerine bakıp aldanacak olsan başına ne iş açılacağı belirsiz.”

Alaşağı olmuş insandan her türlü korkmak gerekirdi zaten, gökten inen şöyle dursun.

Yola çıktığımız anda aklım da kalbim de uyumuştı sanki, rüyadan sıyrılır gibi hafifçe doğrulup soluklandım, havalimanının zincirleme yanan ışıkları görünmez olmuştu artık.

Koltuğuna sığamıyormuş gibi omzunun üstünde yükselip, “Kimsede o düşünce yok, kafa yorana rastlamadım,” diyerek devam etti sözüne tuhaf konuşuyordu adam, içimi bir huzursuzluk kapladı. “Benim de aklım basmamıştı önceleri, dersimi aldım sonra, ağırlığını kaybeden insan nerede boşluk açılrsa oraya savrulup gider.”

Çekinmeyip anlatmaya uğraşıyordu gerçi de kendini aşip dinleyen çıkmıyordu pek.

Suskunluğumuzdan tedirgin olmuşçasına yana eğilip arkaya bükülerek, “Uçakla giden çabuk erişir mantığındaki yanlışlığı düşünürsek,” diye ekledi ardından, “ak-

lin yap dediğine insanın canı razı olmuyor, bizim güzer-gâh bu zıtlaşmanın tam ortasında.”

Ardı ardına kazaya uğradıktan sonra durumun ciddiyetini kavramıştı. Riski azaltmak için duraktan ayrılıp serbest arabacılara katılmış, –SerCar logosu vardı ön camında– göğe toprağa saygısından kısa mesafe çalışmaya başlamıştı. İşe yaramıştı yaramasına da bu yolda öyle karışık bir rüzgâr esiyordu ki havayı sürekli kollamak gerekiyordu yine de, her an ters bir akıntıyla dönüp her şeyi oyuğuna çekebilirdi.

Son aylarda sıkça gidip geldiğim için yolu ölçebiliyordum az çok, bizi götürebileceğini söylediği yer havalimanından uzak değildi zaten, ineceğimiz noktaya yaklaşmış sayılırdık.

“Bir problem yaşamadan otobana çıkalım da sonra bir gün hatırlarsınız bunu.”

Arabanın yarı açık camından ılık bir karanlık esti yüzüme, pek öyle çok yönlü düşünemesem de söylediklerini açık seçik duyabiliyordum. Teker kaydıracak olsa bizi sorumlu tutacağını anlamıştım en azından.

“Aileden biriyle olunca tehlikeyi sezme zorlaşıyor. Siz ikiniz birbirinizden eminsiniz öyle mi?”

Zaman algım çarpılıyormuş gibi ince bir düşünce sızladı kalbimde, adamın aynadan yüzümü görmeye çalıştığını fark edip usulca yana çekildim, gece yeşili gözleri yuvalarında sabitmişçesine dümdüz bakıyordu, baş dönmesiyle bastıran arabadan inme isteğim sönüp gitti bir anda.

Aktarmadan sonra birlikte uçmuştuk, hepsi o kadar, tanışıklığımız bundan ibaretti ikimiz diye bir şey yoktu.

Daha biz otogara gidecek servisi beklerken terminal binası karanlığa gömülmüş, anlaşılmaz biçimde ıssızlaşmıştı ortalık.

“Aklınız bastığında hayat yakanızı bırakmış olacak,

zaman aleyhinize işliyor, sıkıntı orada, Arabacı söylemişti dersiniz.”

Bakışının etkisinden sıyrılmaya çalışırken, transfer araçlarına doluşan yolcuların neşeli çığlığı kulağımda yankılanıyordu hâlâ.

Uçakta yanıma oturduğu için adının Misal olduğunu öğrendiğim genç adama öne geçmesini işaret edip –ne yazık ki kurtulamamıştım ondan– arka koltuğa bırakmıştım kendimi soluğumu düzene sokmaya çalışırken Arabacı’nın gözleri aynada parlamıştı birden. Aramızda dehşetli bir sır oluşmuştu da yüzüme yayılan ifadeyi görmek istiyordu sanki.

“Uçağa binecek olan dünyayı yıkıp bırakıyor üstümüze, o öfkenin altından kalkmak da zor ama yeni gelen yolcudan daha bir ürküyoruz.”

Arabanın camından savrulan sesi gecenin uğultusuyla geri dönüp içeri yansidikça akıp giden karanlık söylediklerini tekrarlıyormuş gibi bir duygu güçleniyordu havada.

“Üzüntüden yüzleri solmuş oluyor sizin gibi. Geleceğini yakmış haberi yok, üstünü çizip bırakıyorlar dışarı.”

Uyarılarını dikkate alanlar düştükleri kötü durumdan sıyrılmaya şansı yakalayabilirdi. Ümide kapı araladığı için kendini güvende hissediyordu, yoksa kuralları çiğnemeye cesaret edemezdi böyle, söylenmesi istenmeyen gerçeklerdi bunlar.

Aynadan süzülen bakışından korunmaya çalışarak, “Bulutlardan yukarıda başka bir ışık var, aşağı inince insanı köhnemişlik hissi sarıyor, doğal olarak,” dedim.

“Yolcusu da sürücüsü de doğal değil bana kalırsa,” dedi, “tepemize bir hava kapısı açtılar, hayvanlarımız da-

ğıldı, hepimiz çobanlıktan geçtik bu taşıma işine, araba çobanyız özet olarak.”

Dünyanın boşluğunda esen büyük rüzgârla konuşuyordu adam.

“Otobüsler gece geç vakit hızlanmış olur, biri altına çekmesin sizi.”

Göğün yükü üstümüzden boşalacak olsa sürüklenip giderdik gerçekten.

Dinlemekten sıkılmış gibi kollarını savurup, “Daha ne üstüm çizilecekmiş, hayatım bitmiş zaten, her gelen de öyle değil, gülen de çok,” diyerek araya girdi Misal, “kavuşanlar da sarılıp kucaklaşıyor.”

“Güleni de görürsünüz ama içi üşüyormuş gibi titreyerek güler o da, toprakla arayı soğutanların sonu hazin oluyor, beni dinleyin siz.”

Gözümüzden sızan son damla ışık da eriyecekmiş gibi titrek adımlarla yönümüzü bulmaya çalışarak yaşayacaktık bundan sonra, ayaklarımız bastığımız yere oturmayacaktı artık.

Yanımızda bulunan herkes için tehlike oluşturuyorduk ayrıca, ayakta durmamızı sağlayan her şeyle bağımız kopmuştu çünkü.

Göğsüme çarpan bir korku dalgasıyla öne doğru çekildiğimi hissettim, bakışlarım direksiyonu saran parmaklarına takılıp kaldı öyle.

Başımı kaldırdığımda arabanın camlarında parlayan geceyi arkamızda bırakıp ıssız karanlığa dalmıştık bile, yıllar önce yıkılmış bir derbendin hikâyesini anlatmaya başlamıştı, yolumuzun belirsizliğe sapacağını sezip anlayamıyordum daha.

Sedra uyuyor Raşit, suyun üstüne bir yaprak bırakırsın, nasıl akıp giderse öyle uyuyor, uyanmayacak bana sorarsan, o kadar genç görünüyor ki, yirmi beş yıl önceki gözleri yirmi beş yıl önceki yüzünde parlıyor. Görsen bakışlarını cennete bahçıvan durmuş dersin; orman gülleri, elma ağaçları arasında koyun, inek çobanı olmuş, bana pek öyle hareketinize hız kazandırabilirmiş gibi gelmedi, ruh kazandırır belki, eliyle besliyor atları bahçesi güvercin kaynıyor, yaşadıklarınızı pek hatırlamıyormuş gibi bir hava takındı önce özellikle mi yaptı bilemiyorum, açıldı giderek, sağından solundan girip kafasını yoklamaya çalıştım, yeni fikirler geliştirmiş, neyle savaşmak gerektiğini şimdi çok daha iyi biliyormuş ama savaşma isteği sönmüş içinde, kentnin orta yerinde bir mezarlığa götürdü beni, yağmurdan yosun bağlamış ıslak bir mezarın başına sürükledi, Adam Smith'in yattığı yeri göstermek için, söylediklerini yazıp canını sıkmak istemiyorum, fikirleri Marx'tan daha özgünmüş filan, anla ötesini işte, hiçbirinizi uzun boylu sormadı, konuşuruz döndüğümde, başka şeyler de var, -büyük bir Whisky getiriyorum ondan hediye, kime yoladığı belirsiz, "Arkadaşlarla içersiniz,"- ayrılacağım sıra bir laf etti tam senlik, "Gizli bir örgütünüz olursa, üstü-



Yüzümüze ölümün gölgesi düştüğünde hayat ısrarla yaşama şansı tanımak istiyor bize, türlü biçimlerde uyarıp tekrar tekrar sınıyor bunun için.

Sürüklenme'nin isimsiz anlatıcısı görünüşte sivil toplum örgütü gibi işleyen bir oluşumun destekçisidir. Bir yolculuk dönüşü, önce uçakta karşılaştığı tekinsiz bir kişinin, sonra bir kâhini andıran karizmatik taksicinin, hatta gökyüzü ve yeryüzündeki tarifsiz güçlerin tesiri altında sürüklenip durur. Örgüte kaynak temin etmek için Türkiye'deki büyük şirketlerin yuttuğu beldelerde ve Rusya'dan İngiltere'ye, Yunanistan'dan Almanya'ya yolculuk eden anlatıcı, bir taraftan örgütün kuruluş amacı konusunda, lideriyle derin bir hesaplaşma içine girer. Öte yandan da kimsesiz, ayrıksı ve ele gelmez gençlere sahip çıkarak kendi hayatına anlam vermeye, yaşadığı derin hüsranı ve zamanımıza has yersiz yurtsuzluk hissini, sevgi açlığını tedavi etmeye çalışmaktadır.

Latife Tekin, **Manves City**yle aynı anda yayımladığı **Sürüklenme**'de Türkiye'nin bu acımasız ve hoyrat günlerine ayna tutuyor. **Manves City**yle birbirine el uzatan **Sürüklenme**, süregelen toptan yıkıma karşı yeni mücadele yollarının, çaresiz yetişkinlerin, sâhipsiz, yoksul, yalnızlaştırılmış gençliğin ve onların yeni bir hayat kurma, sürüklenirken tutunma çabalarının romanı.

#işçi #işsizlik #yalnızlık #intikam #çevrekirliliği #doğakatlıamı
#arayış #siviltoplumörgütleri

 can

canyayinlari.com | f |  |  canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-3881-4



9 789750 738814